

Servé Hermans, acteur bij NTGent en oprichter van V.E.L.D.-producties, tevens mijn medespeler (toen ik nog speelde) in *Rex Revival* (Theater Bellevue Amsterdam), *Crazy Gary's Mobile Disco* (Huis van Bourgondië Maastricht), *Galaxica* (NTGent) en *Hoe Ver Het Is Van Hier* ('t Arsenaal Mechelen) belde mij of ik een stuk voor hem wilde schrijven, dat gespeeld zou worden door Debbie Crommelinck en Bert Verbeke.

Ook zei hij erbij geen budget te hebben, maar als ik een weekendje langs zou komen, zou hij zorgen voor vervoer, onderdak en de pintjes. Oh ja, en of het stuk tegen de zondagavond af kon zijn. Ik kon daar maar één ding op zeggen, en dat was natuurlijk ja.

Aan het eind van het weekend lag er Iets om van te Huilen, dat in theater de Waanzin in Gent heeft gespeeld, en in 2011 tijdens de Gentse Feesten in de Minard Schouwburg.

"Televisieacteurs Bert Verbeke en Debbie Crommelinck tonen dat ze ook op de planken kunnen schitteren in 'Iets om van te huilen'. (...) Alle emoties passeren de revue tijdens deze korte maar krachtige voorstelling, waarin de toeschouwers geconfronteerd worden met de lelijkste kant van het graag zien, die balanceert op het randje van de waanzin." - De Gentenaar

iets om van te huilen

jibbe willems – 2011

BRUNO
SAARIEN

I

1.

[Bruno aan een hotelbar in New York, hij ratelt tegen de barman.]

Bruno – Dit is het leven. De glorie en al wat vergaan is. See what I'm saying? Nee, natuurlijk niet, Amerikaan hè, die verstaat niets buiten zijn grenzen. Yeah, keep on smiling. Ik ben een paying customer, de koning is klant en ik ben een monarchist. Yeah yeah. Begrijp me niet verkeerd, ik hou van je land hè, yeah yeah, keep on knikking. Knikken. Knikken. Dat je yes doet met je hoofd. Yes. Yes. Dat begrijp je hè? Yes. Ja, yes en dollars. Dollars. Yes. Die snap je too hè. Alles is te koop. Doe me nog een whisky en luister effe door. Whisky, yes, thanks. Weet je waar ik was vandaag, no?, yes?, ik was op de Ground Zero, oh, dat versta je, Ground Zero, ja, tragisch, it's a tragedy, ja. Maar wel veerkracht hè! Feather power! Nee, dat begrijp je niet, dat begrijp ik. Bounce, bounce, ja. Als 'n stuiterbal. Ik was daar en wat ik had verwacht was niet echt wat ik zag, nee. Ik dacht dat 't een eeuwige bouwput zou zijn. Zoals bij ons. Alles wat open wordt gebroken wordt een eeuwige bouwput. Da's een beetje ons land hè, je moet de dingen laten anders worden ze een bouwput, de dingen. Maar hier... Ik dacht, ground zero, da's een massagraf, maar dat is het dus niet hè, da's een bedrijvigheid van weet ik veel. Ik was vorige week in Beijing en daar bouwen ze ook veel, maar hier, het is, ik weet het niet, d'r zit een energie in. Energy, yes, dynamics, very good. Je blijft maar luisteren, je krijgt zo een fooi, ik beloof het. 't Is dat je naar me luistert. Maar me naar de hoeren sturen, dat haal je je niet in je hoofd hè? Prostitution, is illegal here hè? Yes, ja, dat dacht ik al. Puriteins kutland. Zolang ik blijf glimlachen ben je het met me eens hè? Maar echt, die energie van dat bouwen daar... D'r kunnen drie dolken in je rug gestoken worden en toch blijf je naar voren kijken, daar geloven jullie in hè? De toekomst. The future, yes, the future has the future. Waarom zou je ook niet, zolang je nog geen verleden hebt, moet je aan de toekomst bouwen, hoe ten dode je ook opgeschreven bent. No no, everything is fine, just a little lonely.

2.

[Een hotellobby, Bruno zit aan de bar, de enige bezette kruk in een rij lege krukken. Saarien komt binnen lopen, ze zien elkaar. Zij gaat met één

kruk ertussen naast hem zitten.]

Bruno – Hi.

Saarien – ...

Bruno – Good evening.

Saarien - ...

Bruno – I said good evening.

Saarien – Ik spreek geen Engels.

Bruno – Everybody speaks english.

Saarien – Ik niet.

Bruno – Sure you do.

Saarien – Ik heb er geen zin in. Als ik ergens geen zin in heb, doe ik het niet.

Bruno – Sounds reasonable. Wat wil je drinken?

Saarien – Wie zegt dat ik wat wil dr... hé...

Bruno – Een landgenoot. Surprise!

Saarien – Shit.

Bruno – Toch Engels.

Saarien – Fuck.

Bruno – En een weldoorbloed vocabulaire ook.

Saarien – Luister, je lijkt me een heel aardige... nee, dat lijkt je me niet. Je lijkt me precies zo'n dertien in een dozijn mannetje die in een vreemd ver buitenland eenzaam aan de bar hangt en in zijn eentje proost op zijn zakensuccesjes, en zich aan het afvragen is wat de gemiddelde prijs van de plaatselijke prostituees is. Ik ken jouw type, ben niet geïnteresseerd.

Bruno – Wat drink je?

Saarien – Wat heb ik net gezegd?

Bruno – Geen idee. De vrouw spreekt, de wijze glimlacht. Chinees spreekwoord.

Saarien – Ah, je bent bereisd.

Bruno – En spiritueel.

Saarien – Ik hoef niets van je te drinken.

Bruno – Dat hoef je wel. D'r staat een rij barkrukken leeg, jij komt naast mij zitten. Dat doe je niet als je niets wil drinken.

Saarien – Zeker van jezelf, niet?

Bruno – Nooit twijfel toelaten. De klant weet toch niet wat de klant wil, een goede verkoper laat geen twijfel toe. Geen vraag formuleren, maar een onvermijdelijkheid. Je drinkt wat van me.

Saarien – En wat drink ik?

Bruno – Als je iets alcoholvrijs zou bestellen, dan weet ik dat je een klem tussen de pootjes hebt. Zedelijkheid begint bij de mond, dus met een spa rood weet ik dat ik niet veel tijd aan je moet verspillen. Aan de andere kant, als jij een spadrinkster bent, was je op een andere kruk gaan zitten, niet zo dicht in mijn magneetveld. Dus geen fris. Bestel je een cocktail, dan geef je jezelf te snel weg, en je ziet er niet uit als een goedkoop cadeautje.

Saarien – Merci.

Bruno – Dus je drinkt wijn, dat is positief neutraal, kan twee kanten op, maar het biedt perspectief. Je drinkt witte wijn om het licht te houden. En omdat het je tanden niet verkleurt. Je bent niet iemand die het toestaat dat haar tanden verkleuren. One white wine for the lady please.

Saarien – Goed. Één witte wijn. Laat je me dan met rust.

Bruno – Nee.

Saarien – Nee?

Bruno – Je accepteert een witte wijn van mij, daar staat iets tegenover. Alles is transactie. Ik bied jou een drankje aan, jij accepteert dat, en daarmee koop ik je aandacht. In ieder geval voor zolang de wijn duurt.

[Ze slaat de witte wijn in één keer achterover.]

Saarien – Skol.

Bruno – Ah...

Saarien – Je moet aan je tactiek werken.

Bruno – Ja...

Saarien – Niet onvermijdelijk genoeg.

Bruno – Blijkbaar.

Saarien – Als ik je supervisor zou zijn, zou je een onvoldoende krijgen.

Bruno – Hm.

Saarien – Jij neemt de leiding niet. Jij denkt dat je de leiding hebt, kan je niets aan doen, dat zit in je hormonen, testosteron, daar krijg je kokervisie van, maar je hebt de leiding alleen zolang ik het toesta. Ik bepaal.

Bruno – Denk je?

Saarien – Weet ik.

Bruno – Ik zou je kunnen overweldigen.

Saarien– Denk je?

Bruno – Weet ik.

Saarien– Ha! Zelfoverschatting is het halve werk.

Bruno – Ik zou je kunnen meesleuren naar mijn kamer. Ik zou je mijn wil op kunnen leggen.

Saarien– Je zou me kunnen verkrachten?

Bruno – Ja.

Saarien– Zo.

Bruno – Nee, ik bedoel...

Saarien– Nee, het is duidelijk.

Bruno – Dat bedoel ik helemaal niet. Dat zou ik nooit doen. Verkrachten. Is niet mijn stijl. Daar ben ik veel te...

Saarien– Wat?

Bruno – Charmant voor.

Saarien– Daar ben jij te laf voor. Jij hebt er de ballen niet voor. Je komt niet verder dan een beetje aanranden, misschien, een beetje tegen me aanschuren in de lift, maar verkrachten, dat dacht ik niet.

Bruno – Gelukkig maar.

Saarien– Gelukkig?

Bruno – Ik zou niet willen dat je dat van me denkt.

Saarien– Spijtig.

Bruno - ...

Saarien– Lijkt me wel spannend. Een keer. Puur hypothetisch dan.

Bruno – Spannend? Verkracht te worden?

Saarien– Je begrijpt het niet.

Bruno – Nee. Is dat zo gek?

Saarien– Héél dicht in de buurt van iemand staan die ik tot verkrachting in staat acht.

[Ze komt dichterbij hem zitten.]

Saarien– Heel dicht. Dat ik zijn broei van hem af voel dampen. Hoe dicht ik bij kom, hoe heter het van zijn kruis slaat.

[Ze drukt haar been tegen zijn been.]

Saarien– Ik voel dat er geweld onder zijn huid kruipt, en ik sta alleen met hem in één ruimte, een kleine ruimte, een lift, en hij kijkt me aan.

[Ze buigt zich naar hem voorover.]

Saarien–Ik had hem al gezien, ik heb gezien hoe hij naar me keek, hoe hij me heeft gevolgd, snel de lift in glipte toen de deuren al sloten.

[Ze brengt haar hoofd dicht bij zijn hoofd.]

Saarien– En nu staan wij alleen in die lift, de verkrachter en ik, ik voel het gevaar als een brok door mijn keel glijden, ik voel het risico tussen mijn benen trillen, en dan... in één keer overdonderd worden, overweldigd...

[Hij slikt, ze komt nog dichterbij.]

Saarien– Hij ramt op de noodknop en zet de lift stop. Ik zeg nee, nee, smeeek nee, alsjeblieft, nee, maar ik zie in zijn ogen dat het niets uitmaak, niet wat ik zeg, niet wat ik doe, ik smeeek nee, maar hij ziet in mijn ogen dat ik al lang verloren ben. Hij grijpt met zijn linkerhand mijn haren in zijn vuist, trekt mijn hoofd achterover, scheurt met zijn rechterhand mijn

blouse open. Ik zeg geen nee meer, maar hijg, het piept mijn keel uit. Dan scheurt hij me uit mijn knellende rok en gaat zijn onstuimige gang met mij. Ik zeg geen nee meer, ik schreeuw het, nee, nee, nee, ja!

[Ze kruipt zowat op zijn schoot.]

Saarien– Ja, ja, ja ja ja!!!

[Hij wil toeslaan, zij trekt terug, verandert van toon.]

Saarien– Maar zo ben jij niet. Geen gevaar. Geen greintje.

Bruno – Oh.

Saarien– Slappe zak ben je.

[Bruno probeert haar te overweldigen, niet zo'n handige actie, ze weert hem makkelijk af, hij duikelt bijna achterover op zijn kruk.]

Bruno – Sorry.

Saarien– Wat was dat?

Bruno – Ja, sorry.

Saarien– Vind je dat normaal?

Bruno – Nee, natuurlijk niet, sorry.

Saarien– Probeer me hier een beetje aan te randen.

Bruno – Ja, nee, sorry...

Saarien– In het openbaar nog wel. Ben je gek geworden?

Bruno – Ja, nee, ik dacht...

Saarien– Ja, wat dacht je?

Bruno – Ik dacht, omdat je zei, ik dacht, ik probeer eens...

Saarien– Wat?

Bruno – Nee, niets, sorry, stom...

Saarien– Slappe zak.

Bruno – Sorry.

Saarien– Zet dan door.

Bruno – Wat?

Saarien– Grijp me dan bij mijn haren, maak jezelf onvermijdelijk. Je geeft veel te snel op. Kus me dan.

Bruno – Wat?

Saarien– Kus me dan, slappe zak.

3.

[Nacht. Bed in haar hotelkamer. Hij slaapt, zij is zijn kleren aan het doorzoeken. Vind Ze vindt een visitekaartje, stopt het in haar zak.]

4.

[Saarien kijkt naar buiten. In een tijd ergens tussen, maar niet nu.]

Saarien – In elke grote stad is de nacht hetzelfde. Je laat je het centrum invliegen en zodra de zon achter de horizon is gestort is alles wat alles altijd is; een mislukte kopie van de sterren op een stratenplan met donkere stukken daartussen. Vanuit een hotelkamer kan ik niet zien of ik in Tokyo ben, of in New York. Of in Nairobi. De taxichauffeurs zijn overal hetzelfde. En zolang je dollars hebt, doet iedereen je zin. Of ze beroven je. Niet dat er een verschil is, of je nu beroofd wordt, of je zin krijgt, zolang je verzekerd bent doet het er niet toe. Het grote voordeel van geboren worden in het westen, ieder gevaar is geïnstitutionaliseerd. Omdat iedereen van je houdt. Als je huid niet teveel getint is, houdt de wereld van je. Ze durven je niet om te brengen, omdat je levend meer waard bent dan dood. Een overval is niets meer dan een symbool, ze beroven je omdat ze weten dat je het kan hebben. Ik kan het hebben, berooft me, ik kom uit het westen. Ik veeg mijn reet af met jullie valuta en nóg verdien ik erop. Waar de fuck ben ik? 't Enige dat ik zie is lichtjes, overal lichtjes, wacht, ik heb vandaag met dollars betaald, dus waar ben ik? Kan overal zijn. Ik breng meer tijd in de lucht dan slapend door, zolang ik mijn glimlach heb, ben ik een frequent flyer, Ik ben één van de meest gevraagde tandmodellen ter wereld. Menig tandartsenwachtkamer is opgesierd met haar bloot gegrijnsd gebit. Zónder photoshop, daar is ze trots op. Een op de drie dental workers in the states gebruikt een gipsen afgietsel van haar modelgebit om op te oefenen.... Waar ben ik? Ach ja, dat gapende gat in de stad, dat was iets, dat was... Fuck, dat was het, New York, ik ben in New York.

5.

[De volgende ochtend. Hij zit op een stoel naast haar bed, kijkt naar haar. Ze wordt wakker, schrikt.]

Saarien – Jezus!

Bruno – ...en de here en alle engelen samen amen. Goedemorgen.

Saarien – Goedemorgen.

Bruno – Ik dacht; ontbijtje op bed, vers fruitsapje, Amerikaanse croissantjes.

Saarien – Je moet dit niet verkeerd opvatten, maar...

Bruno – Ik vat niets verkeerd op.

Saarien – Nee?

Bruno – Zit niet in mijn aard.

Saarien – Dat is mooi.

Bruno – Ik kijk door de dingen heen, door de woorden, en zie wat er achter ligt. De mens die er achter ligt. Als je de mens achter de woorden ziet, zijn de dingen vaak mooier dan ze klinken.

Saarien – Ha, ja.

Bruno – Wat wilde je zeggen?

Saarien – Wat doe jij hier?

Bruno – Ik, hoe?

Saarien – Wat doe jij in mijn hotelkamer?

Bruno – W...eh... wakker worden?

Saarien – Waarom?

Bruno – Omdat, eh, vannacht, en...

Saarien – Vannacht was best aardig hoor, maar ik zie er niet meteen een lange termijn verbinding aan geknoopt worden.

Bruno – Nee, natuurlijk niet, want... dit was een one night stand, toch? Dat snap ik ook wel.

Saarien – Ik vermoed toch dat je het concept niet helemaal begrijpt. 't Is niet echt night meer, of wel?

Bruno – Nee... maar een ontbijtje...

Saarien – Is het begin van het einde. Het begint met een ontbijtje, en voor je het weet sta je elkaars ouders de handen te schudden. En ik denk niet dat ik een glimlach op mijn vaders gezicht tover als ik met een slappe zak thuis kom. Dus, als je zou willen vertrekken.

Bruno – Ik heb nog niet gedoucht.

Saarien – Dat is niet mijn probleem. Ik moet er zo vandoor.

Bruno – Ja.

Saarien – Een meeting.

Bruno – Ha.

Saarien – En dan mijn vlucht terug halen.

Bruno – Terug.

Saarien – Naar huis.

Bruno – Zal ik mee gaan?

Saarien - ...

Bruno – Da's een grap.

Saarien – O.

Bruno – Een grap. Hahaha.

Saarien – Ha, ja, humor. Daar doen sommige mensen aan ja...

Bruno – Ik snap ook wel wat een one night stand is.

Saarien – Dat is mooi.

Bruno – Want dit is een one night stand toch?

Saarien – Ja. Een one night stand.

Bruno – Ja precies. Dat dacht ik al.

Saarien – Dus...

Bruno – Dus...?

Saarien – Geen ontbijt.

Bruno – Nee. Geen ontbijt. Je moet ervandoor.

Saarien – Ja.

Bruno – Mag ik je nog eens bellen?

Saarien – Bellen?

Bruno – Als we terug zijn. Bellen.

Saarien – Waarom?

Bruno – Om je de groeten van mijn moeder te doen. Waarom denk je?

Saarien – Jongen, snap jij het niet als er the end op de aftiteling staat?

Bruno – Ik ga je niet lastig vallen of iets, maar misschien...

Saarien – Als jij blijft jengelen tot je m'n nummer hebt, goed, krijg je 'm. Nul vier acht vijf zeven...

Bruno – Wacht, je gaat te snel.

Saarien – Als je me niet kan bijhouden kan je beter stoppen met achtervolgen.

Bruno - ...vijf zeven...

Saarien – Een vier twee vijf zes.

Bruno– Vijf en... zes.

Saarien – Ja.

[Hij pakt haar telefoon.]

Saarien – Wat ga je doen?

Bruno – Ik bel je even, heb je mijn nummer ook.

Saarien – Ik hoef je nummer niet.

[Hij typt het nummer in.]

Bruno – Voor de zekerheid. Voor als ik het verkeerd heb opgeschreven. Twee, vijf, zes?

Saarien – Ja.

Bruno – Ik hoor niets.

Saarien – Nee.

Bruno – Hij gaat over, maar ik hoor niets, hier niets, je telefoon niet.

Saarien – Goh, dat is vreemd. Heb je het landnummer wel ingetoetst?

Bruno – Ja, natuurlijk.

Saarien – Dat is dan vreemd dat mijn telefoon niet overgaat hè? Wat zou dat nou kunnen betekenen...

Bruno – Misschien is je telefoon gestolen.

Saarien – Nee, die ligt daar.

Bruno – O, ja...

Saarien– Dus niet gestolen.

Bruno – Nee. Misschien heb ik me vergist, in de nummertjes.

Saarien– Ik denk het niet.

Bruno – Wacht, er wordt opgenomen.

Saarien – Vraag eens even of ik het ben.

Bruno – [In de telefoon] Hallo? Ja, hallo, met wie spreek ik. Ah ja... Heeft u één moment? [tegen hem] Heet jij Vandenbroecke?

Saarien – Nee.

Bruno – Patrick Vandenbroecke?

Saarien – Nee, zo heet ik niet.

Bruno – Dat dacht ik al. [In de telefoon] Het spijt me meneer, dit is een misverstand. Ik heb het verkeerde nummer gedraaid... O, is het echt? Middernacht bij u? Het spijt me werkelijk heel erg. Ja. Nog een prettige dag. Wat zegt u? Nacht, ja, natuurlijk. Dag meneer. [Hij hangt op] Nu heb ik een oud kereltje in de Kempen wakker gebeld.

Saarien – Ja. Dat was niet echt beleefd van je.

Bruno – Dat was jouw nummer niet, hè?

Saarien – Nee.

Bruno – Goed. Ok. Ik snap het.

Saarien – Echt?

Bruno – Het is helder.

Saarien – Dat heeft dan ook even geduurd zeg.

Bruno – Je wil me niet meer zien.

Saarien – Maar jawel, slappe zak, ik zou je dolgraag nog eens willen zien.

Bruno – Nee, je hoeft niet te liegen voor mij, ik snap het, éénmalig, viva la fête, het feest is gedaan, de lichten zijn aan, de ochtend breekt de katerkoppen in en wij gaan glimlachend bij elkaar vandaan.

[Hij loopt naar de deur.]

Bruno – Veel succes op je meeting.

Saarien – Dank je.

Bruno – En tot nooit meer dan hè.

Saarien – Ik denk het.

Bruno – Dag dan.

Saarien – Fantaseer nog maar eens over mij.

Bruno – Hoe, eh, hè?

Saarien – Denk nog eens terug aan vannacht, aan ons, en speel dan met jezelf. Zou ik leuk vinden, als je dat doet. Het hoeft niet waar te zijn hoor, maar het zou leuk zijn als je het me beloofd.

Bruno – Goed, ik beloof het, eh... Hoe heet je eigenlijk?

Saarien – Saarien. Als het zenuwgas. Saarien. Eén kleine dosis en je raakt verlamd. Denk daar maar eens aan, als je over me fantaseert.

[Ze duwt hem de deur uit.]

Saarien – Dahaag, slappe zak.

II

1.

[Drie maanden later, terug in België. Het appartement van Bruno. Hij doet buikspieroefeningen naast zijn bed, veel moeite, weinig resultaat. Zijn mobiele telefoon, die op het bed ligt, gaat. Hij komt omhoog, drukt op speaker, gaat door met zijn oefeningen.]

Bruno – Bruno.

Saarien [aan de telefoon] – Ah. Zo heet je dus. Past wel bij je. Klinkt als slappe zak.

Bruno – Met wie spreek ik?

Saarien – Wat klink je bezweet. Ben je met jezelf aan het spelen?

Bruno – Saarien.

Saarien – Vanuit Soweto, dus ik bel je niet wakker, zelfde tijdzone toch?

Bruno – 't Zal wel.

Saarien – Of lig je nog in bed?

Bruno – Nee.

Saarien – Zo klink je wel. Je klinkt alsof je je kipfileetje ervan langs geeft. Denk je nog wel eens aan mij?

Bruno – Hoe kom je aan mijn nummer?

Saarien – Gods wegen zijn ondoorgrondelijk. Bruintje, wij moeten praten.

Bruno – Na twee maanden? Ik geloof niet dat ik dat heel erg zie zitten.

Saarien – Nee. En toch moet het.

Bruno – Saarien, ik geloof dat ik nu ga ophangen.

Saarien – Jij gelooft veel.

Bruno – Dag.

Saarien – Ik bel terug.

Bruno – Dan hang ik weer op.

Saarien – Dan wordt dit een lange geschiedenis.

Bruno – Dag, Saarien.

Saarien – Bruno, wacht, ik moet je iets vertellen.

Bruno – Ja, wat?

Saarien – Ik heb nog iets van jou. Een klein souvenirkje.

Bruno – Een klein... heb je iets opgelopen?

Saarien – Dat kan je wel zeggen, ja.

Bruno – Een
SOA? Ah nee... Die moet je later hebben opgepikt. Lijkt me
typisch iets voor jou. Ik hang nu op.

Saarien – Ik heb het bij jou opgepikt, geen twijfel mogelijk.

Bruno – Het kan niet van mij zijn. Ik ben schoon, geen ziektes aan mijn
lijf.

Saarien – Wil je niet weten wat het is?

Bruno – Het kan me niet schelen, ik heb er niets mee te maken.

Saarien – Toch wel. 't Kan nog zeer ingrijpend zijn ook.

Bruno – Ingrijpend, maar... Je zei dat ik me geen zorgen hoefde maken.

Saarien – Vergissing...

Bruno – Je zei dat ik niets hoefde te gebruiken, dat er mij lichamelijk niets
bij je kon gebeuren.

Saarien – Ja, dat had ik dus gelogen. Ik had geen zin in dat gehannes met
voorbehoedsmiddelen. Het was al genoeg gehannes met jou in bed.

Bruno – Ik heb nog veel aan je gedacht.

Saarien – Ga nu alsjeblieft niet sentimenteel doen.

Bruno – Maar laatst ben je mijn hoofd uit geslopen. Ik merkte het, ik
voelde de achterdeur in mijn schedel open gaan en je sloop weg. Daarna
heb ik niet meer aan je gedacht en dat wilde ik graag zo houden. Dag
Saarien.

Saarien – Bruno, niet ophangen.

Bruno – Dag Saarien.

Saarien – Ik ben zwanger.

[Bruno drukt haar weg.]

Bruno – Wat?

[Hij pakt de telefoon, geen nummer.]

2.

[Enige tijd later, Bruno's appartement. De bel gaat, Bruno doet open, Saarien staat in de deuropening.]

Saarien – Dat was niet erg aardig van je.

Bruno – Je weet waar ik woon.

Saarien – Ga je geen sorry zeggen?

Bruno – Sorry. Nee. Sorry. Hè.

Saarien – Goed zo.

Bruno – Hoe was Soweto?

Saarien – Warm. Zwart.

Bruno – Ja. Dat heb je met Soweto. Je ziet er helemaal niet zwanger uit.

Saarien – Zo snel gaat dat niet hè, wapperlampje, dat moet allemaal nog gaan groeien en bloeien en zo.

Bruno – Ja, we moeten er snel bij zijn.

Saarien – Dat moeten we zeker. Het ziet er niet echt uit dat dat hier een goede omgeving voor een kind is. Met die glitterbol en alles, dat is hier veel te duidelijk een vrijgezellenflat. Vraag je me niet binnen?

Bruno – Ik twijfel. Bij vampiers werkt dat ook zo. Die mogen niet naar binnen komen als je ze niet uitnodigt. Het loopt altijd verkeerd af met de bijrollen die de vampier binnen laten.

Saarien – Ben je bang dat ik je leeg ga zuigen?

Bruno – Een beetje wel ja.

[Saarien komt binnen.]

Saarien – Dat zal zo'n vaart niet lopen.

Bruno – Kom binnen, dan. Wil je iets drinken? Witte wijn?

Saarien – In mijn conditie?

Bruno – Iets roken? Je gaat het toch niet houden.

Saarien – Wat denk je dat ik hier kom doen?

Bruno – Weet ik veel. In mijn wereldbeeld zijn vrouwen veel zelfstandiger, die zorgen zelf wel voor hun, nou ja, vruchtafdrijving, maar als je van de oude stempel bent, goed, moet ik je geld geven? Of ben je hier omdat je het gepast vindt me op de hoogte te brengen.

Saarien – Grapjas. Is dit het? Of heb je nog ruimte voor een kinderkamer.

Bruno – Ik heb nergens ruimte voor.

Saarien – Geen probleem, dan verhuizen we. Slappe zak.

Bruno – Saarien.

Saarien – Ja?

Bruno – Wat kom je doen?

Saarien – Ik kom je wijzen op je verantwoordelijkheden.

Bruno – Mijn verantwoordelijkheden.

Saarien – Je kan niet zomaar je nageslacht rond gaan sproeien en verwachten dat daar geen consequenties aan vast zitten.

Bruno – Ik snap het niet.

Saarien – Nee, maar dat hoeft ook helemaal niet. Laat mij het maar snappen. Mijn koffers staan nog op de gang.

Bruno – Wat ben je...

Saarien – Pak ze even, als je zo vriendelijk wilt zijn.

Bruno – Wat is dit?

Saarien – Dit? Ik denk dat we dit liefde gaan noemen, op termijn. Maar vooralsnog is het een noodoplossing.

Bruno – Ik snap het niet.

Saarien – Snap je het niet? Dan leg ik het je even uit. Ik ben zwanger.

Bruno – Wie zegt dat het van mij is.

Saarien – Van jou. Geloof me. Het is van jou. Ik ben zwanger en ik ben mijn baan kwijt.

Bruno – Dat spijt me.

Saarien – Zo gaan die dingen, boehoehoe, één klein klote-crisisje en iedereen is vervangbaar. Wél lastig als je een loft hebt waarvan de huur hoger is dan van een klein derdewereldland. En wie spaart er tegenwoordig nog? Dus, één plus één, sta ik op straat. Met kind geschopt en ik sta op straat. Heel bijbels allemaal, vind je niet?

Bruno – Heb je geen vrienden?

Saarien – Ha.

Bruno – Familie?

Saarien – Die zien me komen.

Bruno – Ik wil dat je gaat.

Saarien – Jij hebt niet zoveel te willen.

Bruno – Ik wil dat je nu gaat, dat je je koffers pakt, en dat je verdwijnt. Ik heb niets te maken met jou problemen en ik ben zeker niet jouw oplossing. Als het nodig is google ik wel even het adres van de dichtstbijzijnde kliniek en geef ik je geld voor een taxi, maar daar houdt mijn aandeel op.

[...]

Saarien – Bruno.

Bruno – Nee.

Saarien – Ik laat het niet weghalen.

[...]

Saarien – Ik kan het niet weghalen. Het leeft, Bruno, d'r leeft iets in mij. Iets van jou.

Bruno – Shit.

Saarien – Ja.

Bruno – Ik heb plannen, ik heb dromen, ik heb ideeën, maar ik heb geen tijd. Ik kan niet... Ik ben een schoolvoorbeeld van upward mobility. Ik wil elk jaar iets nieuws, iets beters. Bij het horen van de functie van service en sales-manager wordt ik spontaan ambitieus omdat het engels klinkt. Als de tijd rijp is, zal ik mijn eigen agency beginnen. Nu reis ik de wereld rond om de betere technieken van het klantbinden en binnenhalen te leren. Dan kan ik toch niet... Als ik de jeuk krijg, dan pak ik een vliegtuig en ben ik weg. Ik verzamel hotels. Het Hilton, het Sheraton, het Waldorff Astoria. Ik moet er nog heen. De Emirate Towers... Dus dan, ik... Ik ben een gadgetman...Ik heb gadgets, ik wil alles waar een i voor staat, de pod, de pad, de Phone. Shit. Shit. Shitterde shit shit shit.

Saarien – Poeh. Niet helemaal de raad en daad waarvan ik hoopte dat je me ermee bij zou staan, maar het is in ieder geval emotie.

Bruno – Shit shit shit shit shit SHIT!

Saarien – Je plaat blijft een beetje hangen slappe zak.

Bruno – Ja, sorry, het is even... de paniek schiet er even in...

Saarien – Het is ook niet niks hè, voortplanting.

Bruno – Heb ik soms, dat m'n fear factor fobische proporties aanneemt.

Saarien – 't Is toch een heel nieuw leven dat je op de wereld zet, daar komt nogal iets bij kijken. Geen kattenpis hoor.

Bruno – Rationeel, rationeel, denk de paniek weg. Koud mos. Koud mos.

Saarien – Wat doe je?

Bruno – Ik ben aan het doorslaan.

Saarien – Dat is toch godverdomme niet erfelijk hoop ik.

Bruno – Ik moet alleen even... puff puff... ademen, kom op Bruno, ademen, laat je niet dicht snoeren.

Saarien – Jezus, heb ik weer. Ik wist dat je een slappe zak was, maar op geestesziektes had ik niet echt gerekend.

Bruno – Wil je even, EVEN, die rotsmoel van je dicht houden?

Saarien – ...

Bruno – Dank je.

Saarien – Dsjézus!

Bruno – Ja, straks biedt ik je mijn excuses aan, honderdmaal sorry, maar ik moet nu even mijn aanval afslaan, oké?

Saarien – Pas d'r op hè makker.

[Bruno slaat zijn laptop open.]

Saarien – Wat ga je doen?

Bruno – Mediteren.

Saarien – Met Japanse porno?

Bruno – Nee, dit is nog van... dit is research.

[Hij klikt de site weg.]

Bruno – Godverdomme.

Saarien – D'r moet hier nog wel het een en ander aan de omgeving veranderen wil het een beetje kindvriendelijk zijn.

Bruno – Waar héb ik 't nou...

Saarien – 't Is ook de mentale staat van zijn hè, opvoeding, 't is niet alleen maar wassen en voederen. Er moet ook een beetje beschaving in. Viezerik.

Stem uit de computer (CPU) – Meditatie met klankschaal.

Saarien – Wat de fuk?

CPU – In deze meditatie, kies je zelf het onderwerp van aandacht.

Saarien – Je ontpopt je nu toch niet opeens tot een of andere lijzige boeddhist hè?

CPU – Tussendoor hoor je enkele keren de klankschaal die je eraan herinnert om er met de aandacht bij te blijven.

Bruno – Ik word hier rustig van.

Saarien – Je hebt toch geen geestelijke afwijking hè? Dat je dit nodig hebt.

Bruno – Ik zei, ik word hier rustig van!

Saarien – Dat je wat manisch-depressief bent of zo.

Bruno – Hou je bek!

CPU – [geluid van klankschaal]

Saarien – Beetje borderline vind ik het wel.

Bruno – Ik zei, hou je...!!!

CPU – [geluid van klankschaal]

Bruno – Oké, puffff.... oké...

Saarien – Freak.

Bruno – Accepteer het... accepteer het gevoel...

Saarien – Ik sta hier met iets heel dringends dat jij moet gaan accepteren, dat gevoel van je kan wel even wachten.

Bruno – Alles is goed. Alles komt goed. Ik voel mij nu... zoals ik mij voel... dit gevoel hoort bij mij nu... het is goed...

Saarien – Waar ben je mee bezig?

Bruno – Mindfulness.

Saarien – Mindfulness.

Bruno – Lijden is pijn keer weerstand. Ik kan de pijn niet wegnemen, maar wel aan mijn weerstand werken. Pufff... Pufff...

Saarien – Mindfulness. Is dat wel hip?

Bruno – Het hoofd zoekt oplossingsstrategieën bij problemen, ingesleten patronen waar je automatisch in schiet. Maar die oplossingen zijn niet perse constructief. Als een zeepaardje niet weet of hij moet vluchten of vechten, dan valt hij in slaap. Paniek is vluchtgedrag. Als ik lucht tussen het probleem en het patroon kan brengen, komt er lucht voor alternatieve oplossingen. Lucht is belangrijk. Lucht brengt licht. Pufff... pufff...

CPU – [geluid van klankschaal]

Bruno – Oké, oké, ik ben er weer.

Saarien – Je moet nu toch geen geit offeren of zo iets?

Bruno – Laten we dit stap voor stap bekijken. Niet de uitkomst als leidraad nemen, maar het hier en nu. Stap voor stap de toekomst in, hou het bij het heden.

CPU – [geluid van klankschaal]

Saarien – Ik word heel nerveus van zen.

Bruno – Oké, oké, oké, ik heb een verantwoordelijkheid tot het tegendeel bewezen is. Die ga ik nemen. Oké. Eerst breng ik je naar een hotel. Een fijn hotel, hier in de buurt.

Saarien – Een hotel?

Bruno – Een fijn hotel.

Saarien – Maar ik dacht dat ik hier kon blijven.

Bruno – Niet ver van hier. En dan maken we op zeer korte termijn een afspraak met een specialist voor een DNA-test.

Saarien – Sorry?

CPU – [geluid van klankschaal]

Bruno – Voor de onomstotelijkheid.

Saarien – Is dat je oplossingsstrategie, ontkenning?

Bruno – Nee. Ik probeer het zakelijk te bekijken. Vertrouwen begint bij bewijs.

Saarien – Ben je me nu aan het beledigen?

Bruno – Zodra ik het bewijs heb, gaan we de volgende stappen zetten.

Saarien – Bewijs.

Bruno – Je moet het niet persoonlijk opvatten, maar ik ken je niet zo goed. Voor hetzelfde geld ben jij een tamelijk gore slet die weet ik veel welke genetische afvalproducten door d'r afvoerputje laat spoelen.

Saarien – Sorry?

CPU – [geluid van klankschaal]

Bruno – Maar mocht het van mij zijn zal ik mijn plicht vervullen. Daar ben ik een man voor. Ook werpsel dat uit een vergissing geboren wordt heeft recht op leven, op een filosofisch-moreel niveau.

CPU – [geluid van klankschaal]

Bruno – Als het van mij is en niet van, ik zeg maar wat, een uit de hel opgekropen duiveltje dat aangetrokken werd door de zwavelstank van

jouw parasitaire vagijntje, puur hypothetisch bedoel ik dat hè, en je rottende eitjes heeft bevrucht met zijn bastaardzaad om een apocalyptisch demonenleger te stichten dat als doel heeft de mensheid te verdelgen...

Saarien – Is dat mindfulness?

Bruno – ...ik hou alleen de opties open. Mocht het dus van mij zijn, dan kunnen we notarieel iets vastleggen. Financiën, bezoekenregeling, opvoedingsideologie. Et cetera.

CPU – [klankschaal]

Bruno – We moeten dit aanpakken als een investeringsproject, de winst maximaliseren, de lasten tot een minimum beperken. Wellicht bewijst het zijn nut, kan ik het als leerproces zien, twee maal per maand op de zondagen bijvoorbeeld, om meer over de economie van het verlangen van de consument te leren. Een klant is immers nét een kind, ze hebben maar een vaag idee van wat ze werkelijk willen en jij als aanbieder kan dat beïnvloeden. En zo kan die baby van jou...

Saarien – Van ons!

Bruno – ...misschien nog wel nuttig blijken.

CPU – [klankschaal]

Saarien – Nuttig?

Bruno – Wat geen nut heeft, heeft geen bestaansrecht.

CPU – [klankschaal]

Saarien – Dit kind is geen project. Dit is een mens.

Bruno – Nauwelijks nog.

Saarien – Een levend wezen. Een ziel. Een zieltje in mijn baarmoeder. En jij benadert ons als een zakelijke transactie?

Bruno – Dat is de eerlijkste manier om de dingen te benaderen.

Saarien – Wij zijn geen zakelijke transactie! Wij zijn geen investeringen! Wij zijn mensen! Warme, ademende mensen met bloed en een hart en een behoefte aan liefde, aan armen die ons vast pakken en aan liefde, godverdomme, ja?, liefde!

Bruno – Puff... puff... puff...

CPU – [klankschaal]

[Saarien pakt de laptop vast waar nu een serie geluiden van de klankschaal uit klinken, ten teken dat de meditatie ten einde is, en gooit de laptop uit het raam.]

Saarien – Liefde godverdomme!

[Bruno rent hevig ontdaan het appartement uit.]

3.

[Bruno is terug. Onder zijn arm houdt hij zijn kapotte laptop.]

Saarien – Ga je me nu de deur uit gooien?

Bruno – Hé... hé, niet huilen...

Saarien – Ga je me weer uitschelden?

Bruno – Nee, nee, natuurlijk niet, ik... sorry... Nou, niet huilen.

Saarien – Je bent gemeen.

Bruno – Ja, ik ben gemeen.

Saarien – Je mag niet gemeen zijn.

Bruno – Nee. Ik mag niet gemeen zijn. Ik was alleen... Soms komt er iets over me heen, dan ga ik onzin uitkramen. Dat ligt aan mij. Sorry. Ik meende het niet zo.

Saarien – Nee?

Bruno – Nee. Natuurlijk niet. Dat moet je niet denken. Je moet niets slechts over me denken. Alleen dat ik af en toe een mens ben en het ook niet kan helpen. Ik kan het niet helpen, soms. Het spijt me.

Saarien – Ik vergeef het je.

Bruno – Je bent lief.

Saarien – Ja?

Bruno – Ja, je bent... nou ja... mooi ben je.

Saarien – Ik ben niet mooi. Ik ben opgezwollen.

Bruno – Je bent mooi. Je straalt. Omdat mijn kindje in je buik zit. Dat snap ik. Ik was in paniek net. Nu niet meer. Nu ben ik weer helder.

Saarien – Ik hoef niet weg?

Bruno – Nee. Je blijft. Ik wil dat je blijft. We vinden er wel wat op. Een oplossing. Een warme oplossing.

Saarien – Ik wil geen oplossing.

Bruno – Niet?

Saarien – Nee.

Bruno – Oh.

Saarien – Ik wil liefde.

Bruno – Oh.

Saarien – Snap je dat dan niet?

Bruno – Je wil liefde.

Saarien – Ja. Van jou.

Bruno – Je wil liefde van mij.

Saarien – Ja.

Bruno – Jeetje.

Saarien – Dat is het enige wat ik wil. Wat ik vanaf het begin al wil. Of geloof je dat niet?

Bruno – Het is alleen... het is niet dat ik het niet fijn vind dat je dat zegt, het is alleen dat ik het moeilijk vind om het te geloven... ik bedoel... dat was niet echt waar het op leek...

Saarien – Mannen zien dat soort dingen nooit, die kunnen niet onder de oppervlakte kijken, maar ik hou al van je sinds de eerste seconde.

Bruno – Je houdt van mij.

Saarien – Vanaf de eerste seconde.

Bruno – Je hebt een interessante manier om dat te uiten.

Saarien – Wat bedoel je daar nou weer mee?

Bruno – Niets. Alleen...

Saarien – Slappe zak.

Bruno – Dat bedoel ik.

Saarien – Ik was overweldigd. Jij snapt dat niet. Jij bent een man, jij kijkt naar iets en dan wil je het hebben. En als jij het wil hebben, dan denk je aan niets anders. Ik keek naar jou en ik wilde je hebben, en daar schrok ik van. Ik ben te jong om iets voor de rest van mijn leven te willen. Ik wil niet afhankelijk zijn van... van een verlangen. Ik heb je telefoonnummer gestolen, omdat ik dacht... ik weet niet wat ik dacht, ik weet alleen dat ik me schaamde. Omdat ik mezelf zo niet wil zien, als een hangertje, iemand die aan iemand wil gaan hangen, ertegenaan wil gaan hangen, ik dacht, als dit het is, overgave, dan ren ik liever weg. Ik ben weggerend en toen zat er een baby in mijn buik. Dat is een teken, maar dat wilde ik niet zien. En toen werd ik ontslagen, het laatste duwtje van het lot, het betekende dat ik niet in mijn eigen isolatiecel kon gaan zitten, dat ik ergens heen moest, de goot in of ergens heen, en ik kon niets anders bedenken dan dat ik naar jou moest. Dat betekent iets, dat je dat denkt, dat is belangrijk. Dus ben ik naar jou toe gegaan. Het lot heeft hard moeten duwen, maar ik ben naar jou toe gegaan. Ik ben bang om me over te geven, ik ben bang dat als ik dat doe, dat jij me niet wil. Als ik me over geef, als ik me laat vallen, vang jij me dan op?

Bruno – ...

Saarien – Ik ga me laten vallen. Vang me op.

Bruno – ...

Saarien – Vang ons op.

[Saarien laat zich vallen, Bruno vangt haar op.]

Saarien – Dat is het enige dat ik vraag.

4.

Bruno – Hoe ver ben je eigenlijk?

Saarien – Hoe ver ik ben?

Bruno – Met je kind, ons kind, met de zwangerschap, hoe ver ben je?

Saarien – Je was er bij hoor, bij het begin.

Bruno – Oh, ja, natuurlijk.

Saarien – Of weet je dat niet meer?

Bruno – Natuurlijk weet ik dat nog.

Saarien – Dat hangt met elkaar samen, hè, die zwangerschap van mij en dat slappige klaarkomen van jou. Wonderlijk eigenlijk dat daar iets uit is gegroeid.

Bruno – Dat is dan ongeveer vier maanden.

Saarien – Achttien weken, om precies te zijn.

Bruno – Dan moet er toch al iets te zien zijn?

Saarien – Hoe te zien zijn?

Bruno – Je buik. Dan moet je toch ongeveer een buikje beginnen te krijgen. Om ruimte te maken.

Saarien – Ik wil geen buikje.

Bruno – Anders hangt dat kind maar samen geperst tussen je ingewanden, dat is voor niemand leuk.

Saarien – Sommige vrouwen blijven heel slank als ze zwanger zijn.

Bruno – Ik vind het wel leuk, zo'n zwanger buikje. Misschien moeten we een afspraak maken met de dokter.

Saarien – Hozzo, wat is er mis?

Bruno – Dat hoort toch, als je zwanger bent, dat je het laat checken.

Saarien – Eeuwenlang krijgen vrouwen baby's zonder dokters, dan moet ik het ook wel kunnen.

Bruno – Maar we leven niet meer in de middeleeuwen. Nu kunnen we een fotootje maken. Een fotootje van ons kindje.

Saarien – Ik hoef geen fotootje.

Bruno – Maar het is toch leuk, dan kunnen we het zien. Dan kunnen we weten of het een jongetje of een meisje is, dan kunnen we zien of het afwijkingen heeft.

Saarien – Oh ja, leuk, afwijkingen.

Bruno – Je weet wat ik bedoel. Dan wordt het echt, met een fotootje.

Saarien – Hoe bedoel je?

Bruno – Als je het ziet, dan is het echt.

Saarien – Geloof je me niet?

Bruno – Hè?

Saarien – Je gelooft niet dat ik zwanger ben.

Bruno – Natuurlijk wel.

Saarien – Klootzak.

Bruno – Ik denk niet dat je me zo moet noemen waar de kleine bij is.

Saarien – Die hoort toch niets.

Bruno – Maar toch. Misschien moeten we Bach draaien. Iets klassieks. Je kan niet vroeg genoeg beginnen met de opvoeding. Wat drink je daar?

Saarien – Druivensap.

Bruno – Dat is wijn.

Saarien – Druivensap zei ik.

Bruno – Ik geloof niet dat je moet drinken als je zwanger bent.

Saarien – Nou, de volgende keer als jij zwanger bent kan je het op jouw manier doen.

Bruno – Hoeveel glazen heb je al gehad.

Saarien – Gaat je niets aan.

[Saarien steekt een sigaret op.]

Bruno – Saartje...

Saarien – Wat?

Bruno – Dat kan echt niet...

Saarien – Hoezo, ik rook toch niet over mijn baarmoeder?

Bruno – Lieverd, wat ben je aan het doen?

Saarien – Noem me niet zo.

Bruno – Hoe niet?

Saarien – Lieverd. Ik ben je lieverd niet. Wij kennen elkaar helemaal niet. Ik heb liever dat je me mevrouw noemt.

Bruno – Zijn dit de hormonen?

Saarien – Je neemt me niet serieus.

Bruno – Ik neem je wél serieus, maar ik wil weten tegen wie ik het heb.
Tegen jou of tegen de hormonen.

Saarien – Ik kan dit niet.

Bruno – Wat niet?

Saarien – Dit, alles, ons, dit... huis dit... praten over opvoeding dit... dat jij bepaalt wat ik mag drinken of mag roken dit... Ik had het allemaal heel anders verwacht.

Bruno – Schatje, wat is er toch aan de hand?

Saarien – Ik wilde dat de liefde me licht zou maken, maar het is alsof de zwaartekracht me de grond in duwt.

Bruno – Dat is omdat er iets in je groeit, daar wordt je zwaarder van.

Saarien – Dat bedoel ik niet, dat zeg ik niet.

Bruno – Wat wil je dan?

Saarien – Ik wil dat jij iemand anders bent, ik wil dat ik iemand anders ben. Alles beter dan dit. Dit... gezinnetje spelen... Je gelooft me niet. Dan geloof ik jou niet. Dan geloof ik mezelf niet. Alsof wij niet echt zijn, alsof we een stel spelen dat een kind gaat krijgen. Dit is allemaal niet echt.

Bruno – Dit is echt, dit is wel echt, kijk dan, voel me dan, hou me dan vast...

Saarien – Ik wil niet dat je me aanraakt.

Bruno – Laat me je vast houden.

Saarien – Je gelooft niet dat ik zwanger ben.

Bruno – Natuurlijk wel.

Saarien – Klootzak.

[Ze slaat hem in het gezicht. Hij slaat, per ongeluk, uit reflex terug.]

Bruno – Sorry.

Saarien – Wat...? Jij slaat mij?

Bruno – Sorry, het was per ongeluk.

Saarien – Jij slaat een zwangere vrouw?

Bruno – Het was een reflex.

Saarien – Vind je dat lekker?

Bruno – Nee, natuurlijk niet.

Saarien – Word je daar geil van?

Bruno – Het spijt me.

Saarien – Wil je me pijn doen? Vind je dat lekker.

Bruno – Nee, natuurlijk niet.

Saarien – Wil je dit?

[Ze slaat zichzelf.]

Bruno – Liefje, niet doen!

[Ze slaat zichzelf]

Saarien – Kijk, wat jij wil, lekker slaan.

[Ze slaat zichzelf in haar buik.]

Saarien – Dit wil je toch, doe het dan?

[Ze pakt zijn hand en slaat zichzelf er mee in de buik.]

Bruno – Saarien, niet... hou op...

[Ze worstelen, in de worsteling gaat de wijn over Saarien heen.]

Saarien – Oh shit.

Bruno – Sorry.

Saarien – Oh shit, dit is niet goed.

Bruno – Het is maar wijn, dat komt goed.

Saarien – Kijk nou wat je gedaan hebt.

Bruno – We wassen het er wel uit.

Saarien – Dit is geen wijn...

Bruno – Wat zeg je? Natuurlijk wel...

Saarien – Ik vloeï, Bruno.

Bruno – Wat?

Saarien – Ik bloed, Bruno, ik... dit is niet goed...

[Ze rent naar de wc.]

Bruno – Wat... Saarien... jezus... wat moet ik... wat moet ik doen?

[Ze sluit zich op in de wc.]

Saarien – Dit was van ons, dit, van ons. Jij maakt alles kapot, jij hebt alles kapot gemaakt.

[Enige tijd later. In een steriele ruimte, kliniek? Ziekenhuis? Inrichting? Saarien ligt in bed, wordt wakker. Bruno zit naast het bed.]

Saarien – Bruno?

Bruno – Ja.

Saarien – Bruno... je bent er...

Bruno – Ja.

Saarien – Je bent er. Eindelijk. Hoe is het met ons kindje?

Bruno – Saarien...

Saarien – Hebben ze het kunnen redden?

Bruno – Waarom doe je dit?

Saarien – Omdat het een spelletje is. Je moet meespelen, anders heb je verloren.

Bruno – Ik wil geen spelletje spelen.

Saarien – Ik ben mijn kindje verloren hè, of niet?

Bruno – Je hebt nooit een kindje gehad.

Saarien – Niet doen, niet zeggen.

Bruno – Er is nooit een kind geweest.

Saarien – Je doet gemeen. Je mag niet gemeen doen. Je was er toch bij, je hebt het toch gezien, je hebt ons kindje toch gezien.

Bruno – Er was geen kindje.

Saarien – Je mag niet liegen.

Bruno – Er was geen kindje.

Saarien – Jij bent hard. Jij bent keihard. Dat was mijn...

Bruno – Dat was het niet!

Saarien – ...niet schreeuwen...

Bruno – Dat was het niet.

Saarien – Ik weet het. Maar het had het kunnen zijn.

Bruno – Jij was niet zwanger. Jij bent nooit zwanger geweest.

Saarien – Ik had het kunnen zijn.

Bruno – Jij hebt gelogen.

Saarien – Ik had het willen zijn.

Bruno – Waarom?

Saarien – Wat?

Bruno – Waarom heb je gelogen?

Saarien – Een meisje mag haar geheimpjes hebben.

Bruno – Saarien...

Saarien – Je moet niet altijd de waarheid willen weten, lieverd, de waarheid maakt alle liefde dood.

Bruno – De leugen ook.

Saarien – Dus de waarheid en de leugen maken allebei de liefde dood, 't arme ding, 't maakt geen schijn van kans.

Bruno – ...

Saarien – Dit is ook jouw schuld.

Bruno – Wat?

Saarien – Jij speelde mee. Met ons spelletje. Jij speelde net zo hard mee als ik. En het was toch leuk?

Bruno – Leuk?

Saarien – Zolang het duurde was ons spelletje toch leuk?

Bruno – Jij bent ziek, Saarien.

Saarien – Ziek? Omdat ik je leven spannender heb gemaakt? Omdat we een spelletje hebben gespeeld?

Bruno – Voor mij was het geen spelletje.

Saarien – Zo serieus, meneertje Bruno.

Bruno – Voor mij was het echt.

Saarien – Voor mij ook. Dan is er toch niets aan de hand. Of had je liever gehad dat het echt was geweest?

Bruno – Ja.

Saarien – Dus jij wenst een vrouw een miskraam toe. Wie is hier nou ziek?

Bruno – Je hebt gelogen.

Saarien – Iedereen liegt. Wordt volwassen. Zo werkt de wereld. Het spelletje is voorbij. We hebben leuk gespeeld. Nu kunnen we een nieuw spelletje beginnen.

Bruno – Ik wil geen spelletjes meer.

Saarien – Doe niet zo saai. We hebben een nieuw spelletje nodig. Om de dagen door te komen. Ik ben ziek, Bruno.

Bruno – Ja.

Saarien – Nee, niet zo, niet zoals jij denkt. Ik ben echt ziek. Ik heb niet lang meer te leven.

Bruno – Saarien...

Saarien – Een nieuw spelletje, met de terminale patiënte die in haar

laatste dagen nog wat liefde nodig heeft.

Bruno – Ik doe niet mee.

Saarien – Jij gunt een stervende vrouw haar laatste wens niet?

Bruno – Ik doe niet mee.

Saarien – Wat kom je hier doen dan?

Bruno – Ik kom afscheid van je nemen.

Saarien – Nee, nee, niet doen. Ik heb je nodig.

Bruno – Dat heb je niet, Saarien.

Saarien – Ik heb alleen jou nodig.

Bruno – Ik jou niet.

[Bruno gaat weg.]

Saarien – De wereld is hard, Bruno, keihard. Je moet alles niet zo persoonlijk opvatten.

Bruno – Dag Saarien.

Saarien – Slappe zak.

[Bruno gaat weg.]

Saarien – Bruno, wacht, Bruun...

[Bruno staat bij de deur.]

Saarien – Mag ik je nog eens bellen?

[Bruno af]